

A szürke, poros terep fölött szökelltem a Conrad kupola hatalmas buborékja felé. Vörös fényekkel gyűrűzött légszilipje lesújtóan távolinak tetszett.

Még a holdgravitációban is nehéz száz kilogrammnyi felszereléssel futni, de meglepődnél, milyen fürgén tudsz sűrőgni-forogni, ha az életed a tét.

Bob mellett rohant, hangja a rádióban zengett:

– Hadd csatlakoztassam a tartályaimat a ruhádhoz!

– Azzal csak magadat is kicsinálod.

– Baromi nagy a rés – fújtatott. – Szó szerint *látom* a tartályodból szökő levegőt.

– Kösz a hegyi beszédet.

– Itt én vagyok az EVA-mester.* Állj meg, és kapcsolódjunk össze.

– Negatív. – Tovább futottam. – Hallottam egy pukkanást a szivárgási riadó előtt. Anyagfáradás. Biztos a szelep a ludas. Ha összekapcsolódunk, csak felszakítod a saját vezetékedet egy recés éllel.

– Vállalom a kockázatot!

– Csakhogy én nem hagyom, hogy vállald. Bízz bennem, Bob. Jól ismerem a fémet.

Hosszú, egyenletes ugrásokra váltottam. Úgy éreztem magam, mint egy lassított felvételen, de ekkora súllyal nem lehetett hatékonyabban mozogni. A sisakom kijelzője szerint még ötvenkét métert kellett megtennem a légszilipig.

* EVA: Extravehicular activity, azaz járművön kívüli tevékenység

A karomon lévő kijelzőre pillantottam. A szemem láttára zuhant az oxigénszint. Úgyhogy inkább gyorsan le is vettem róla a szememet.

A hosszú szokellések kifizetődőnek bizonyultak. Most már tényleg csipkedtem magamat. Még Bobot is lehagytam, pedig ő a Hold legtapasztaltabb EVA-mestere. A lényeg: valahányszor talajt érsz, végy egy újabb nagy lendületet. De ez egyben azt is jelenti, hogy minden ugrás meglehetősen problémás, ha ugyanis elkúrod, pófával landolsz, és végigcsúszol a talajon. Az EVA-ruhák strapabírók ugyan, de azért jobb, ha nem regoliton gyalulod őket.

– Túl gyorsan mész! Ha felbuksz, kitörhet az arclemezed!

– Inkább, mint hogy vákuumot szippantsak. Még úgy tíz másodpercem maradt.

– Messze mögötted vagyok, ne várj rám.

Csak akkor jöttem rá, milyen gyorsan haladok, amikor a látóteremet kitöltötték a Conrad háromszög formájú lemezei. *Túl* gyorsan nőttek.

– A picsába! – Nem maradt időm lassítani. Még egyszer utoljára elrugaskodtam, és előrebukfenceztem. Pont jól időzítettem, bár inkább a szerencsének, mint a hozzáértésemnek köszönhetően, és talppal ütköztem neki a falnak. Oké, Bobnak tényleg igaza volt. Túl gyorsan mentem.

A földre estem, aztán feltápázkodtam, és odavánszorogtam az ajtó fogantyújához.

Pukkantak a füleim. Riadók süvöltöttek a sisakomban. A tartály az utolsókat rúgta – már nem tudta tovább ellensúlyozni a szivárgást.

Belöktem a tolóajtót, és bezuhantam rajta. Levegőért kapkodtam, a látásom elhomályosult. Berúgtam az ajtót, felnyúltam a vészhelyzeti tartályhoz, és lerántottam róla a biztosítópecket, mire lerepült a teteje, és levegő árasztotta el a kamrát, de olyan gyorsan, hogy a fele ködrészecskékké cseppfolyósodott a gyors expanzióval együtt járó lehűlés következtében. Szinte eszméletlenül zuhantam össze.

Ziháltam az arcmaszkom mögött, és hányingerrel küszködtem. Ez az erőfeszítés rohadtul megterhelőbb volt annál, amihez hozzá vagyok szokva. Az oxigénhiány fejfájáshoz vezetett, amely legalább pár óráig kínozni fog. Sikerült hegyibetegnek lennem a Holdon.

A sziszegés elhalkult, majd megszűnt.

Aztán végre Bob is megérkezett az ajtóhoz. Láttam, ahogy beles a kis kerek ablakon.

– Helyzet? – szólalt meg a rádión.

– Eszméletemnél vagyok – ziháltam.

– Fel tudsz állni? Vagy hívjak segítséget?

Bob nem jöhetett be, hacsak nem akart megölni engem, hiszen tönkrement úrruhában feküdtem a légzsilipben. De a város másik kétezer lakosának bármelyike kinyithatta a légzsilipet a másik oldalról, hogy behúzzon.

– Nem kell. – Négykézlábra, majd pedig talpra tápászkodtam. Megtámaszkodtam a vezérlőpanelben, és elindítottam a tisztítófolyamatot. Mindenhonnan magas nyomású levegő rontott rám. Szürke holdpor örvénylett a légzsilipben, mielőtt eltűnt a falba szerelt szűrőkben.

A tisztítás után automatikusan kinyílt a belső tolóajtó.

Beléptem a várókamrába, visszazártam a belső tolóajtót, és lerogytam egy padra.

Bob a szokványos módon jött be a légzsilipen – semmi drámai vészhelyzeti tartály (amelyet most mellesleg ki kellett cserélni), csak a normális szivattyú és szelep módszer. A tisztítófolyamat befejezése után csatlakozott hozzám a várókamrában.

Némán kisegítettem őt a sisakjából és a kesztyűjéből. Sose hagyd, hogy valaki maga öltözzön ki. Persze meg lehet csinálni, csak mocskosul macerás. Ezeknek a dolgoknak megvan a maguk hagyománya. Bob viszonzta a szívességet.

– Hát ez elég szarul sült el – jegyeztem meg, ahogy leemelte rólam a sisakomat.

– Majdnem meghaltál. – Kilépett a ruhájából. – Hallgatnod kellett volna rám.

Kificánkoltam magamat a ruhából, és megnéztem a hátsó részét. Egy recés fémdarabra mutattam, amely egykor szelepként funkcionált.

– Kidurrant a szelep. Ahogy mondtam. Anyagfáradás.

A szelepre pillantott, és bólintott.

– Oké. Igazad volt, hogy megtagadtad az összekapcsolódást. Szép munka. De ennek akkor sem lett volna szabad megtörténnie. Hol a pokolban szerezted ezt a ruhát?

– Használtan vettem.

– És miért vettél használt ruhát?

– Mert újat nem engedhettem meg magamnak. Használtra is alig volt pénzem, ti meg, amilyen seggfejek vagytok, nem hagyjátok, hogy csatlakozzak a céhhez, amíg nincs saját ruhám.

– Össze kellett volna spórolnod a pénzt egy újra. – Bob Lewis extengerészgyalogos volt, afféle „semmi szarság” attitűddel. Ami még fontosabb, ő volt az EVA Céh főoktatója. A céhmesternek tartozik elszámolással, de Bob és csakis Bob állapíthatja meg, hogy taggá válhatsz-e. Ha pedig nem vagy tag, nem végezhetsz önálló EVA-t, és nem vezethetsz turistacsoportokat a felszínre. A céhek már csak így működnek. Pöcsök.

– Szóval? Hogy csináltam?

Felhorkant.

– Most szórakozol velem? Elbuktad a vizsgát, Jazz. Totál elbuktad.

– Miért?! Végrehajtottam minden megkívánt manővert, minden feladatot, és kevesebb mint hét perc alatt elvégeztem az akadálypályát. *Plusz*, amikor beütött egy közel végzetes probléma, nem sodortam veszélybe a partneremet, és biztonságban visszajutottam a városba.

Bob kinyitott egy szekrényt, és bepakolta a kesztyűjét meg a sisakját.

– A ruhád a te felelősséged, márpedig a ruhád befuccsolt, ami azt jelenti, hogy te is befuccsoltál.

– Hogy vagy képes engem hibáztatni azért a szivárgásért?! Amikor elindultunk, minden jól működött.

– Ez egy eredményorientált szakma. A Hold egy aljas, vén ribanc. Őt nem érdekli, *miért* megy gajra a ruhád, egyszerűen csak kinyír, ha megtörténik. Alaposabban kellett volna ellenőrizned a felszerelésedet. – Fellógatta a ruháját a szekrényméretre szabott akasztójára.

– Bob, nemá'!

– Jazz, majdnem meghaltál odakint. Hogy engedhetnék át? – Bezárta a szekrényt, és indult, hogy távozzon. – Hat hónap múlva újra megpróbálkozhatasz a vizsgával.

Elálltam az útját.

– Ez nevetséges! Miért kell átszerveznem az életemet holmi önkényes céhszabály miatt?

– Jobban oda kell figyelned a felszerelésed ellenőrzésekor. – Bob megkerült engem, és kilépett a várókamrából. – És teljes árat fizess, amikor megjavíttatod azt a szivárgást.

Figyeltem, ahogy elmegy, aztán leroskadtam a padra.

– A picsába.

Végigvánszorogtam az otthonomig vezető alumíniumfolyosók labirintusán. Legalább nem tartott soká. Az egész város mindössze fél kilométer széles.

Artemisen élek, a Hold első (és egyelőre egyetlen) városában, amely öt hatalmas, kupolának nevezett gömbből áll. Mivel félig a föld alatt vannak, Artemis pont úgy néz ki, ahogy a régi sci-fi könyvek egy holdvárost elképzelték: egy rakás kupola. Merthogy a föld alatti részeket értelemszerűen nem látod.

Az Armstrong kupola áll középen, azt pedig az Aldrin, a Conrad, a Bean és a Shepard veszi körül. A kupolák mindegyikét alagutak kötik össze a szomszédjaikkal. Amikor általánosban meg kellett építenem Artemis modelljét egy házi feladathoz, nagyon egyszerű dolgom volt, hiszen csak pár labda és bot kellett hozzá. Mindössze tíz percembe került.

Nem olcsó idejönni, és észvesztően drága itt élni. De egy város nem állhat kizárólag gazdag turistákból és excentrikus milliárdosokból, szüksége van munkásosztályra is. J. Nagyember Gazdagfasz III mégse tisztíthatja a saját vécéjét, nem igaz?

Na, én egyike vagyok azoknak a kisembereknek.

A Conrad Alsó 15-ön élek, a Conrad kupola egy szutykos, tizenöt szinttel a talaj alatti részlegében. Ha ez a környék bor lenne,

a szakértők úgy írják le, hogy „szarízú, a kudarc és a rossz döntések felhangjával”.

Végigsétáltam az egymást szorosan követő négyzetajtók során, amíg el nem jutottam a sajátomhoz. Az enyém legalább egy „alsó” hálólhely volt, vagyis könnyebben lehetett ki-bejárni belőle. Meglóbáltam a Gizmómat a zár előtt, mire az ajtó egy kattanással kinyílt, én meg bemásztam rajta, és becsuktam magam mögött.

Lefeküdtem a hálólhelyemre, és felbámultam a mennyezetre – amelyet kevesebb mint egy méter választott el az arcomtól.

Szaknyelven ez egy „kapszulalak”, de mindenki csak koporsónak hívja. Nem több egy zárható ajtóval felszerelt, elfalazott hálólhelynél. A koporsó egyvalamire használható: alvásra. Na jó, van egy másik felhasználási lehetősége (amelyhez szintén horizontális pozíció szükséges), de érted, miről beszélek.

Van egy ágyam meg egy polcom. Ennyi. Van egy közös vécé a folyosó végén és néhány közös zuhanyzó pár folyosóval arrébb. A koporsóm aligha fog egyhamar felbukkanni az *Otthonok és holdvidékek* lapjain, de ennél többre nem futja.

Megnéztem a Gizmómon, hány óra van.

– Baaaaaasszus.

Nem maradt időm a kesergésre. Aznap délutánra vártuk a KSC teherhajóját, úgyhogy dolgoznom kellett.

Csak a rend kedvéért: a Napnak nálunk semmi köze a „délutánhoz”. Itt huszonnyolc földi naponként egyszer van dél, és akkor sem látjuk. Mindegyik kupola fala két darab hat centiméter vastag burkolatból áll, azok között pedig egyméternyi zúzott kő feszül. Egy *howitzerrel* is rálóhatnát a városra, akkor sem lyukadna ki. A napfénynek meg főleg esélye sincs bejutni.

Hogy akkor mit veszünk alapul az idő méréséhez? A kenyai időzónát. Ha Nairoibiban délután van, akkor Artemisen is délután van.

Izzadt és koszos voltam a halálközeli EVA-m után. Zuhanyzásra már nem maradt időm, de legalább átöltözhettem. Lefeküdtem, lehúztam magamról az EVA-hűtőruhát, és felöltöttem a kék kezeslábasomat. Meghúztam rajta az övet, majd keresztbe tett lábbal fel-

ültem, és lófarakba kötöttem a hajamat, aztán fogtam a Gizmómat, és elindultam.

Artemisen nincsenek utcák. Folyosók vannak. A holdingatlan drága mulatság, úgyhogy tutira nem pazarolják utakra a helyet. Használhatsz elektromos kiskocsit vagy robogót, de a folyosókat alapvetően gyalogosforgalomra tervezték. Itt a földi gravitáció mindössze egyhatodával kell számolni, úgyhogy a séta egyébként sem emészt fel olyan sok energiát.

Minél pocsékabb környéken jársz, annál szűkebbek a folyosók, és Conrad Alsó folyosói határozottan klausztrofóbikusak. Csak anynyi hely van bennük, hogy két ember elfordulva elférjen egymás mellett.

Átvágtam a folyosókon az Alsó 15 központjának irányába. Egyetlen felvonó sem volt a közelben, úgyhogy hármasával szökelltem fel a lépcsőfokokon. A lépcsők a magban ugyanolyanok, mint a Földön: kis, huszonegy centiméteres fokokból állnak, hogy a turisták kedvére tegyenek velük. Azokban a részlegekben azonban, ahová a turisták nem járnak, a lépcsőfokok fél méter magasak. A hold gravitációja már csak ilyen. Akárhogy is, felszökelltem a turistalépcsőkön, és végül megérkeztem a földszintre. Tizenöt emelet megmászása alighanem borzalmasan hangzik, de itt nem nagy ügy. Még csak nem is lélegeztem gyorsabban.

A földszinten vannak a kupolákat összekötő alagutak, és természetesen az összes boltot, butikot és egyéb turistacsapdát is itt helyezték el a nagy gyalogosforgalom kihasználása érdekében. A Conradban ez főleg olyan éttermet jelent, ahol trutyit árulnak az igazi ételt megfizetni nem képes turistáknak.

Kisebb tömeg gyűlt össze az Aldrin csatlakozóban. Csak ezen keresztül lehet a Conradból átjutni az Aldrinba (hacsak nem akar valaki az Armstrongon át kerülni), úgyhogy nagy sugárútnak számít. Belépve elhaladtam a nagy, kerek zsilipajtó mellett. Ha az alagút kilyukad, a Conradból kiszökő levegő záródásra kényszeríti az ajtót, és mindenki, aki a Conradban van, megmenekül. Ha viszont akkor éppen az alagútban tartózkodsz... hát, az szar ügy.

– Nahát, csak nem Jazz Basharát látják szemeim? – szólalt meg egy seggfej a közelben. Úgy csinált, mintha barátok lennénk. Nem voltunk barátok.

– Dale – válaszoltam, és mentem tovább.

Utánam sietett.

– Biztos jön egy szállítóhajó, mert semmi más nem vesz rá, hogy egyenruhába bújtasd a lusta seggedet.

– Hé, emlékszel arra a jeles alkalomra, amikor nem szartam le a mondandódat? Ó, várj, boc. Nem volt ilyen.

– Hallom, elbuktad az EVA-vizsgádat. – Csalódottságot színelve cöcögött. – Szar ügy. Én az első alkalommal átmentem, de hát nem lehet mindenki olyan menő, mint én, nem igaz?

– Húzz a picsába.

– Meg kell mondanom, a turisták elég *vastagon* fizetnek a kinti sétáért. Képzeld, most is épp a látogatóközpontba tartok pár túrárra. Ki se látszom a melőlől.

– Ha már odakint vagy, ráugorhatnál néhány bazi éles sziklára.

– Neeem, azok, akik *átmentek* a vizsgán, tudják, hogy nem szabad ilyesmit csinálni.

– Csak poénkodtam – válaszoltam hanyagul. – Nem mintha az EVA-zás igazi munka lenne.

– Ja, igazad van. Remélem, egy nap belőlem is lehet olyan futár csaj, mint belőled.

– Hordár – morogtam. – „Hordárnak” hívják.

Pofán verni valóan vigyorgott. Szerencsére közben megérkeztünk az Aldrin kupolába. Elnyomakodtam a fickó mellett, és kiléptem a csatlakozóból. Az Aldrin zsilipajtaja éppolyan éberem örködött, mint a Conradé. Előresiettem, és élesen jobbra fordultam, hogy mielőbb kikerüljek Dale látómezejéből.

Az Aldrin minden tekintetben a Conrad ellentéte. A Conrad tele van vízvezeték-szerelőkkel, üvegfüvőkkel, fémmunkásokkal, hegesztő- meg szerelőműhelyekkel... és így tovább. Az Aldrin viszont egy hamisítatlan szórakoztatóközpont hotelekkel, kaszinókkal, bordélyokkal, színházakkal, sőt még egy igazi parkja is van, istenuccse,

hogy igazi fűvel. A Föld minden szegletéből jönnek ide gazdag turisták kétéhes nyaralásokra.

Átvágtam az Árkádon. Nem ez a leggyorsabb útvonal a célomhoz, de szeretem a kilátást.

New Yorknak ott az Ötödik sugárút, Londonnak a Bond utca, Artemisnek pedig az Árkád. Az üzletek nem is vacakolnak az árak feltüntetésével. Ha kérdezned kell, nem engedheted meg magadnak. A Ritz-Carlton Artemis egy egész lakótömböt elfoglal, öt szintje talaj fölött, öt pedig talaj alatt van. Egyetlen éjszaka itt 12 000 slagba kerül – többre, mint amennyit hordárként egy egész hónapban megkeresek (bár vannak más bevételi forrásaim is).

A holdvakáció költségei ellenére a kereslet mindig meghaladja a kínálatot. A középosztálybeli földiek megengedhetik maguknak egy „egyszer az életben” élményként, visszafogott költségekkel, ami azt jelenti, hogy az olyan vacak kupolák vacak hoteljeiben szállnak meg, mint a Conrad. A gazdagok viszont évente jönnek ide, és a flancos szállodákba jelentkeznek be. És mennyit vásárolgatnak, hohó!

Artemisre leginkább az Aldrinon keresztül folyik be a pénz.

A bevásárlónegyedben nincs semmi, amit megengedhetnék magamnak. De egy nap én is idetartozom majd. Legalábbis ez a tervem. Vettem a környékre még egy hosszú pillantást, aztán megfordultam, és a Városkikötő felé indultam.

Az Aldrin van a legközelebb a landolási zónához. Elvégre nem várhatjuk el a gazdagoktól, hogy összekoszolják magukat a szegény területeken való áthaladással, nem igaz? Úgyhogy egyenesen a csinos körzetbe hozzák őket.

Átsétáltam a kapuhoz vezető nagy árkádsoron. A hatalmas légszilipkomplexum a város második legnagyobb kamrája (csak az Aldrin Park nagyobb nála). A hely nyüzsgött a sietős emberektől, úgy kellett kerülgetnem az ide-oda ingázó munkásokat. A városban lassan kell sétálnod, ha nem akarsz turistákat fellökdösni, a kikötő azonban kizárólag a dolgozóké. Itt mind jól ismerjük az Artemisi Hosszúlépést, és nem tökölünk.

A kikötő északi oldalán ingázók vártak a vonat légszilipjénél. A legtöbben a városi reaktorokhoz és a Sanchez Aluminium kohójához

tartottak, egy kilométerre délre a várostól. A kohó iszonyatos mennyiségű hőt és rendkívül aljas vegyszereket használ, úgyhogy mindenkinek jobb, ha jó messze van innen. Ami a reaktorokat illeti... nos... azok nukleáris reaktorok. Azokat sem szeretnénk a közelben tudni.

Dale felsurrant a vonatperonra. Az Apollo-11 Látogatóközpontba megy. A turisták imádják. A félórás vonatút lenyűgöző rálátást biztosít a holdvidékre, a látogatóközpontból pedig anélkül lehet szemügyre venni a landolási zónát, hogy el kellene hagyni a nyomás alatt álló helyiséget. Azokat pedig, akik mégis ki akarnak menni, hogy jobban megnézzék maguknak a helyszínt, Dale és más EVA-mesterek kísérik el.

A vonat légzsilipje előtt egy hatalmas kenyai zászló lengedezett, alatta a következő szavak álltak: „Ön most a Kenyai Artemis Offhsore Peronon áll. Ez a peron a Kenyai Űrügynökség tulajdona. A nemzetközi tengerjog van érvényben.”

Gyilkos pillantást lövelltem Dale-re. Nem vette észre. A fenébe is, elpazaroltam egy tökéletes „dögölj meg”-tekintetet.

Megnéztem a Gizmómon a landolási zóna beosztását. Ma nem érkezik hűshajó (így hívjuk az utasszállítókat). Csak nagyjából henteente egyszer jönnek, és a következőt három nappal későbbre várjuk. Hála az égnek. Nincs irritálóbb a vagyonkezelői alapok csecsén lógva „holdvilágos éjszakákat” hajkurászó ficsúroknál.

A déli oldal felé tartottam, ahol a teherhajós zsilip állt készenlétben. Egyszerre tízezer köbméter szállítmányt tudott befogadni, de ez egy meglehetősen lassú folyamat volt. A tartály már órákkal korábban megérkezett, az EVA-mesterek azóta behozták a zsilipbe, és magas nyomású tisztításnak vetették alá.

Minden igyekezetünkkel azon vagyunk, hogy a holdpor ne jusson be a városba. A fenébe is, hiszen még a hibás szelep miatti vesztesőfutásom után sem hagytam ki a tisztítást. Hogy miért ez a sok vesződés? Mert a holdpor belégzése *rendkívül* káros. Icipici kövekből áll, és nincs időjárás, amely simára csiszolhatná őket. Mindegyik porszemcse egy hegyes, éles rémálom, amely csak arra vár, hogy szétszaggassa a tüdődet. Inkább szívj el egy csomag azbesztes cigarettát, mint hogy azt a szart belélegezd.

Mire megérkeztem a teherhajós zsiliphez, a hatalmas belső ajtó már nyitva állt, a tartályt pedig éppen kipakolták. Odacsusszantam Nakoshihoz, a kikötőmunkások vezetőjéhez. Egy vizsgálóasztalnál ült, és éppen egy szállítóláda tartalmát vette szemügyre. Miután meggyőződött róla, hogy nincs benne csempészáru, lezárta a dobozt, és lepecsételte Artemis szimbólumával – egy nagy A-val, amelynek jobb oldala egy íjat és egy nyilat formázott.

– Jó reggelt, Mr. Nakoshi – köszöntem oda neki vidáman. Ő és apa kislánykorom óta haverok voltak. Családtagként tekintettem rá, akár egy hőn szeretett nagybácsira.

– Állj be a sorba a többi hordárral együtt, te kis szaros.

Oké, inkább mint egy elhidegült unokatesóra.

– Nemá', Mr. N. – hízelegtem. – Hetek óta várok erre a szállítmányra. Már beszéltünk róla.

– Átutaltad a pénzt?

– Lepecsételted a csomagot?

A szemkontaktust fenntartva benyúlt az asztal alá, előhúzott onnan egy még mindig zárt dobozt, és felém csúsztatta.

– Nem látok rajta pecsétet – állapítottam meg. – Miért kell ezt minden egyes alkalommal végigcsinálnunk? Régen olyan közel álltunk egymáshoz. Mi történt?

– Felnőttél, és alkalmatlankodó, link alak vált belőled – Gizmóját a doboz tetejére helyezte. – Pedig annyi potenciál volt benned. De elherdáltad. Háromezer slag.

– Már mint kétezer-ötszáz, ugye? Ahogy megegyeztünk.

Megrázta a fejét.

– Háromezer. Rudy szaglászott, márpedig a nagyobb kockázat nagyobb fizetséget jelent.

– Ez nekem inkább Nakoshi problémájának tűnik, mintsem Jazz problémájának. Kétezer-ötszázban állapotunk meg.

– Hmm. Akkor talán alaposan meg kellene vizsgálnom ezt a dobozt. Háttha van benne valami, aminek nem lenne szabad...

Lebiggyesztettem az ajkam. Ez nem a megfelelő időpont arra, hogy a sarkamra álljak. Előhívtam a Gizmóm bankszoftverét, és elintéztem az utalást. A Gizmók elvégezték a számítógépek szokásos

varázslatos szarságait, hogy azonosítsák egymást, és megerősítsék a tranzakciót.

Nakoshi felkapta a Gizmóját, ellenőrizte az utalást, aztán helyeslően biccentett, és végre lepecsételte a dobozt.

– Egyébként mi van benne?

– Főleg pornó. Anyád főszereplésével.

Felhorkant, és folytatta a szállítmányok átvizsgálását.

Így kell tiltott árut becsempészni Artemisre. Sima ügy. Csak egy korrupt hivatalnok kell hozzá, akit hatéves korod óta ismersz. A tiltott áru *eljuttatása* Artemisre... hát, az egy másik történet, de erről majd később.

Egy csomó más csomagot is felvehettem volna leszállításra, de ez különleges volt. Odasétáltam a kiskocsimhoz, és beugrottam a volán mögé. Valójában nem feltétlenül lett volna szükségem kiskocsira – Artemist nem járművekre tervezték –, de gyorsabban tudtam vele mozogni, és így több cuccot tudtam leszállítani. És mivel szállítmányonként kapom a fizetésemet, megérte a befektetés. A kiskocsi iránnyítása baromi nehézkes, viszont jól boldogul a súlyos csomagokkal. Úgyhogy úgy döntöttem, hímnemű, és elneveztem Turbónak.

Fix havidíj fejében tároltam őt a kikötőben. Hol máshol tárolhatom volna? Otthon kevesebb helyem van, mint egy átlag földi rabnak.

Beindítottam Turbót – nem kellett hozzá kulcs vagy ilyesmi. Csak egy gomb. Mert hát ugyan ki akarna ellopni egy kiskocsit? És mit csinálna vele? Eladná? Azt nem úszná meg. Artemis egy kisváros, itt senki nem lop el semmit. Na jó, bolti lopások azért előfordulnak, de a kiskocsikat békén hagyják.

Kirobotgam a kikötőből.

Végiggurultam Turbóval a Shepard kupola pazar folyosóin. Még csak nem is emlékeztettek az én lerobbant környékemre. A Shepard folyosói fapanelekből és ízléses, zajelnyelő szőnyegből álltak, és húszméterenként csillárok biztosították bennük a fényt. Azok legalább nem röhejesen drágák. A Holdon bőven van szilícium, úgyhogy az üveget helyben állítják elő. De azért ez akkor is hivalkodás.

Ha szerinted drága mulatság a Holdon *vakációzni*, jobb, ha nem is tudod, mibe kerül a Shepard kupolában élni. Az Aldrin is túlázott a maga szórakozóhelyeivel meg hoteljeivel, de a gazdag artemisiek mind a Shepardban élnek.

Most éppen a város egyik leggazdagabb gazdagfaszának birtoka felé tartottam: Trond Landvik. Egy vagyont szerzett a norvég telekommunikációs iparban. Az otthona jókora szeletet hasított ki a Shepard földszintjéből – röhejesen nagyot, tekintve, hogy csak ő, a lánya és egy szobalány élt ott. De hé, az ő pénze. Ha egyszer egy nagy házat akart magának a Holdon, ki vagyok én, hogy elítéljem? Én csak az illegális szarját szállítom le neki.

Megálltam Turbóval a birtok bejáratánál (legalábbis az egyik bejáratánál), és becsöngettem. Az ajtó félrecsúszott, és felbukkant mögötte egy nagydarab orosz nő. Irina az idők kezdete óta Landvikéknek dolgozott.

Szó nélkül bámult rám. Visszabámultam rá.

– Posta – böktek ki végül. Irina és én miriádnyi alkalommal találkoztunk már, mégis mindig közölnöm kellett vele, milyen ügyben járok. Az ajtóhoz léptem.

A nő felhorkant, megfordult, és besétált. Ennyiben ki is merült a beinvitálásom. Grimaszoltam a hátának, ahogy végigvezetett a kúria előterén. Aztán egy folyosó végére mutatott, és egyetlen szó nélkül elindult az ellenkező irányba.

– Örömömbre szolgált, mint mindig, Irina! – kiáltottam utána.

A boltíves folyosón áthaladva egy szófán elnyúlva találtam a melegítőt és fürdőköntöst viselő Trondot. Egy ázsiai férfival beszélt, akit még sosem láttam.

– Akárhogy is, a pénzkeresési lehetőség... – meglátta, ahogy belépek, és rám villantotta széles mosolyát. – Jazz! Örülök, hogy látom!

Trond vendége mellett egy nyitott doboz pihent. Udvariasan elmosolyodott, és ügyetlenkedve bezárta. Ez persze kíváncsivá tett, holott normál esetben le se szartam volna.

– Én is örülök – válaszoltam, és ledobtam a csempészárut a kanapéra.

Trond a vendége felé intett.

– Ez itt Jin Chu Hongkongból. Jin, ez Jazz Bashara. Helyi csaj, itt nőtt fel a Holdon.

Jin gyorsan fejet hajtott, majd amerikai akcentussal szólalt meg.

– Örvendek a találkozásnak, Jazz. – Ez meglepetésként ért, ami, gondolom, meg is látszott rajtam.

Trond elnevette magát.

– Bizony, Jin a csúcskategóriájú amerikai magániskolák terméke. Hongkong, öreg. Varázslatos hely.

– De nem olyan varázslatos, mint Artemis! – Jin valósággal sugárzott. – Most vagyok először a Holdon. Úgy érzem magamat, mint egy kisgyerek az édességboltban! Mindig is imádtam a science fictiont. A *Star Trek*en nőttem fel, és tessék, most benne élek!

– *Star Trek*? – hitetlenkedett Trond. – Komolyan? Az van vagy százéves.

– A minőség az minőség – válaszolta Jin. – A kor lényegtelen. A Shakespeare-rajongókat senki sem basztatja.

– Jogos. De itt nincsenek elcsábításra váró dögös földön kívüli macák. Nem *igazán* van lehetősége Kirk kapitánynak lenni.

– Ami azt illeti – Jin Chu feltartotta egyik ujját –, Kirk a teljes klasszikus sorozatban mindössze három földön kívüli nővel feküdt le. És ebbe már beleszámolom troyiusi Elaant is, pedig azt csak sejtették, és sosem tették nyilvánvalóvá. Szóval lehet, hogy csak két alkalomról van szó.

Trond esdekelve meghajolt.

– Soha többé nem kérdőjelezem meg a *Star Trekk*el kapcsolatos tudását. Tervezi felkeresni az Apollo–11 landolásának helyszínét?

– *Abszolút*. Hallottam, hogy vannak EVA-túrák. Maga szerint befizessek egyre?

Közbeszóltam.

– Ne. Van egy külső határ a helyszín körül, és odáig elér a látogatóközpont kilátócsarnoka is.

– Á, értem. Akkor, gondolom, nincs értelme kimenni.

Bekaphatod, Dale.

– Kér valaki teát vagy kávét? – kérdezte Trond.

– Igen, kérek – válaszolta Jin. – Feketekávét, ha van.

Beleroskadtam egy közeli székbe.

– Nekem meg fekete teát.

Trond átlendült a kanapé támláján (ami nem olyan izgalmas, mint amilyennek hangzik – ne feledkezz meg az itteni gravitációról), a tálalóasztalhoz lépett, és felvett róla egy fonott kosarat.

– Épp most kaptam egy kis csúcsmínőségű török kávé. Imádni fogja. – A nyakát nyújtogatva nézett rám. – Jazz, lehet, hogy magának is tetszene.

– A kávé csak elfuserált tea – mondtam. – A fekete tea az egyetlen ivásra érdemes forró ital.

– Maguk, szaúdiak tényleg imádják a fekete teát.

Igen, *jogilag* valóban Szaúd-Arábia állampolgára vagyok, de hat-éves korom óta nem jártam ott. Ugyan átvettem bizonyos viselkedésformákat és hiedelmeket apától, de manapság már sehol sem tudnék beilleszkedni a Földön. Artemisi vagyok.

Trond nekiállt elkészíteni az italunkat.

– Beszélgessenek csak, egy perc, és kész vagyok. – Hogy miért nem Irinával készítetteti el a kávé és a teát? Nem tudom. Igazából fogalmam sincs, mi a fene haszna van annak a nőnek.

Jin a Rejtélyes Dobozon pihentette a kezét.

– Úgy hallom, Artemis népszerű romantikus úti cél. Sok friss házaspár jön ide?

– Nem igazán. Nem engedhetik meg maguknak. De sok idősebb pár jön, hogy felpörgessék egy kicsit a házasetüket.

Értetlenül nézett rám.

– Gravitáció – világosítottam fel. – A szex teljesen más egyhatod G-ben. Remekül jön azoknak a pároknak, akik már hosszú ideje házasságban. Így újra felfedezhetik a szexet együtt... mintha újdonság lenne számukra.

– Ez sosem jutott eszembe.

– Aldrinban sok prostituáltat talál, ha meghoztam a kedvét.

– Ó! Ó, nem. Ez egyáltalán nem az én műfajom. – Nem számítottam rá, hogy egy nő kurvákat ajánl neki. A földiek általában idegesek lesznek a témától, bár én sosem értettem, miért. Ez is csak egy fizetség ellenében végzett szolgáltatás. Mi olyan nagy cucc benne?

Megvontam a vállamat.

– Ha meggondolja magát, nagyjából kétezer slagba kerülnek.

– Nem fogom. – Idegesen felnevetett, és témát váltott. – Szóval... miért hívják az artemisi pénzt slagnak?

Feltettem a lábamat a dohányzóasztalra.

– Ez a sima landolású grammok rövidítése. S-L-G. Slag. A KSC egy slagért hoz egy gramm szállítmányt a Földről Artemisre.

– A szó szoros értelmében a slag nem valuta – szólalt meg Trond a tálalóasztal mellől. – Nem vagyunk ország, így nem lehet valutánk sem. A slagok előre fizetett szolgáltatási kreditek a KSC-nél. Maga dollárral, euróval, jennel vagy bármi mással fizet, és cserébe tömegszállítási engedélyt kap az Artemisre. Nem kell egyszerre felhasználnia az egészet, folyamatosan számon tartják az egyenlegét.

Odahozta a tálcát a dohányzóasztalhoz.

– És mint kiderült, a slag kézenfekvő egység a kereskedelemben, úgyhogy a KSC most bankként funkcionál. A Földön ezt sosem tehetné meg, de hát nem a Földön vagyunk.

Jin előrehajolt, hogy kézbe vegye a kávéját, én meg közben vettem egy pillantást a dobozra. Fehér felszínén ez állt vaskos fekete betűkkel: ZAFO-MINTA – CSAK ENGEDÉLYEZETT HASZNÁLATRA.

– Szóval ez a kanapé, amin ülök, földi import, ugye? – kérdezte Jin. – Mennyibe került az ideszállítása?

– Az negyvenhárom kilogramm – válaszolta Trond –, vagyis negyvenháromezer slagba került a szállítása.

– Mennyi az itteni átlagkereset? Már ha nem bánja a kérdést.

Felvettem a teámat, és hagytam, hogy a csésze melege átjárja a kezemet.

– Én hordárként havi tizenkétezret keresek, de ez egy rosszul fizető munka.

Jin belekortyolt a kávéjába, és elfintorodott. Láttam már ilyet. A földiek utálják a kávékat. A fizikai törvényszerűségek óhatatlanul pocsek ízhez vezetnek.

A Föld levegőjének csak a 20 százaléka oxigén, a maradék pedig olyan anyag, amilyenre az emberi testnek nincs szüksége, mint a nitrogén és az argon. Úgyhogy Artemis levegője *szintiszta* oxigén a Föld

légnyomásának 20 százaléka mellett. Így hozzájutunk a megfelelő mennyiségű oxigénhez, és közben minimalizáljuk a burkokra nehezedő nyomást. Ez nem egy új koncepció, egészen az Apollo-program napjaiig vezethető vissza. Csakhogy minél alacsonyabb a nyomás, annál alacsonyabb a víz forráspontja. A víz itt 61 Celsius-fokon forr, úgyhogy ennél a tea és a kávé sem lehet melegebb. És ez állítólag undorítóan hideg azok számára, akik nincsenek hozzászokva.

Jin diszkrétén visszatette a csészét az asztalra. Nem fogja újra felvenni.

– Mi szél hozta Artemisre? – kérdeztem.

A ZAFO-dobozon dobolt az ujjaival.

– Hónapok óta dolgozunk egy üzleti megállapodáson. Most végre a finisében vagyunk, úgyhogy személyesen akartam találkozni Mr. Landvikkel.

Trond leült a kanapéra, és felvette a csempészárut tartalmazó dobozt.

– Már mondtam, hogy szólítson Trondnak.

– Akkor hát Trond – biccentett Jin.

Trond letépte a pakk csomagolását, mire előkerült alóla egy sötét fadoboz. Feltartotta a fénybe, és több szögből is szemügyre vette. Nem nagyon konyítok az esztétikához, de még én is láttam, hogy gyönyörű darab. Minden felületét bonyolult gravírozás ékesítette, és egy spanyol nyelven írt, ízléses címke virított rajta.

– Ez meg mi? – kérdezte Jin.

Trond megvillantotta szarrágó vigyorát, és kinyitotta a dobozt. Benne huszonnégy szivar pihent, mindegyik a saját külön papírtartójában.

– Dominikai szivarok. Mindenki azt hiszi, hogy a kubaiak a legjobbak, de tévednek. A dominikai az igazi.

Minden hónapban becsempészttem neki egy ilyen dobozt. Imádom a törzsvásárlókat.

Az ajtóra mutatott.

– Jazz, becsukná?

Az ajtó felé indultam. A szépen megmunkált fapanelezés mögött egy szigorúan funkcionális zsilipajtó rejtett. Bezártam, és elfordított-

tam a fogantyúját. A zsilipek meglehetősen gyakorinak számítanak a flancosabb otthonokban. Ha a kupolában csökken a nyomás, lezárhatod a kéglidet, hogy ne dögölj meg. Egyesek olyannyira paranoidok, hogy éjszakára lezárják a hálószobájukat, biztos, ami biztos. Ha engem kérdezel, pénzkidobás. Artemis történetében még sosem fordult elő nyomáscsökkenés.

– Van egy speciális légszűrő rendszerem – mondta Trond. – Így a füst nem jut ki a szobából.

Kicsomagolt egy szivart, leharapta a végét, és beleköpte egy hamutartóba. Aztán a szájába vette a szivart, és meggyújtotta egy arany öngyújtóval. Pöfékelt párszor, majd felsóhajtott:

– Jó cucc... jó cucc.

Jin felé nyújtotta a dobozt, aki udvariasan elhessegette. Aztán engem is megkínált.

– Miért ne? – Kivettem egyet, és belecsúsztottam a mellzsebembe. – Majd ebéd után elszívom.

Hazudtam, de hát miért utasítanék vissza egy ilyen ajánlatot? Valószínűleg kapok érte száz slagot.

Jin a homlokát ráncolta.

– Elnézést, de... a szivar tiltott áru?

– Teljesen röhejes – mondta Trond. – Hiszen a szobám zárt! A füst nem zavar senkit! Igazságtalanság, én mondom.

– Jaj, ne beszéljen már ilyen baromságokat. – Jinhez fordultam. – A tűzzel van a baj. Egy artemisi tűzeset kész rémálom lenne. Még csak ki sem menekülhetnének előle. A gyúlékony anyagok tiltottak, hacsak nincs valami nagyon jó ok a jelenlétükre. Más sem hiányzik, mint hogy egy rakás idióta öngyújtóval császkaljon mindenfelé.

– Hát... azt hiszem, ebben van valami. – Trond az öngyújtóját piszkálta. Évekkel ezelőtt csempészttem be neki. Pár havonta újabb adag butángázt kellett szereznie bele. Szépen csilingelt tőle a kasszám.

Belekortyoltam a meleg teába, és elővettem a Gizmómat.

– Trond?

– Ja, igen, persze. – Fogta a saját Gizmóját, és az enyémhez közel tartotta. – Még mindig négyezer slag?

– Aha. De figyelmeztetnem kell: legközelebb már négyezer-ötszáz lesz. Kicsit megdrágultak a dolgok mostanság.

– Nem gond. – Pötyögött a Gizmóján, én meg türelmesen vártam. Pár pillanat múlva megjelent a kijelzőmön az átutalás megerősítésének kérvénye. Elfogadtam, és a tranzakció ezzel megtörtént.

– Rendben – mondtam, és Jinhez fordultam. – Örülök, hogy találkoztunk, Mr. Jin. Érezze jól magát nálunk.

– Úgy lesz, köszönöm!

– Minden jót, Jazz – mosolyodott el Trond.

Magára hagytam a két férfit, hadd tegyék, amit tenniük kell. Nem tudtam, miben mesterkednek, de abban biztos lehettem, hogy nem valami tisztességes dologban. Trondnak mindenféle kétes szar-ságban volt benne a keze – ezért is kedveltem annyira. Ha idehozott egy fickót a Holdra, abban sokkal több lehetett holmi „üzleti megállapodásnál”.

Befordultam a sarkon, és az előcsarnokon át távoztam. Irina komisz pillantással kísért, amit én fintorgással viszonztam. Köszönés nélkül csukta be mögöttem az ajtót.

Már épp beugrottam volna Turbóba, amikor felcsipogott a Gizmóm. Új hordármeló. Rangidős mivoltomnak és közelségemnek hála én kaptam róla értesítést elsőként.

„FELVÉTELI HELYSZÍN: AG-5250. TÖMEG: ~100 KG. LEADÁSI HELYSZÍN: MEGHATÁROZATLAN. FIZETSÉG: 452 ğ.”

Ejha. Négyezerötvenkettő teljes slag. Durván a tizede annak, amit az imént egy doboz szivarral kerestem.

Elfogadtam a munkát. Valahogy mégiscsak kénytelen voltam pénzt keresni.